

COMMUNION AND UNITY IN THE LIFE AND MINISTRY
OF THE UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH
PASTORAL LETTER OF THE SYNOD OF BISHOPS
OF THE UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH 2019

THE CHURCH – A COMMUNITY OF PERSONS GATHERED FROM ALL PARTS OF THE WORLD BY OUR LORD HIMSELF

The word for "Church" in Greek, *ekklesia*, carries the meaning of "calling," that is, "the community of those who are called." In the context of the books of the New Testament, first of all, we are talking about a community of the faithful, a community of those whom our Lord Himself is gathering from all the ends of the world (see Catechism of the Catholic Church, n. 751-752). Thus, by its very nature, the ecclesial community is a unity and a communion of those who "belong to God."

In the community of the Church, the internal bond among her members is, by the power and action of the Holy Spirit, an icon of the unity of the Divine Persons of the Most Holy Trinity. The first community of Christ's disciples in Jerusalem is thus described in the Acts of the Apostles: "Now the full number of those who believed were of one heart and soul, and no one said that any of the things that belonged to him was his own, but they had everything in common" (Acts 4:32).

Saint Gregory the Theologian says that the names of the Persons of the Most Holy Trinity are simply the names of relationships that exist between Them (see Oration 29 or Third Theological Oration, 16). Indeed relationship is what unveils and reveals a person. Similarly, in the context of ecclesial communion, each Christian receives a name when through the Sacrament-Mysteries of Baptism and Chrismation we enter into the community of the Church and become partakers of the Eucharistic table.

A person can only learn to love God and neighbour and create a unity with those whom they love, if they are led by the grace of the Holy Spirit. Only through such a bond of love (*vinculum caritatis*), as St. Augustine describes (Tractatus in Ioannem, VI, n. 13), can one comprehend his or her own identity, his or her belonging to or involvement in one or another church community, become capable of feeling the hurts and needs of their neighbour, be able to experience God's presence together with others and share a religious experience in common with others.

We often say that being a member of an Eastern Catholic Church is a particular way of being a Christian. The particular way of the Kyivan Church and her Christian spirit has specific expressions and levels, for example, her local autonomy, synodality, global character in unity-communion with the Successor to Peter the Apostle. The Holy Father and Pope of Rome is the prime servant and living heart of the unity and communion of the Universal Church. Because of this universal unity, because of the care of the Universal Pontiff for our Church, she is able to successfully develop her global character.

The culmination and most profound expression of the unity of the Church of Christ and of her nature is the Most Holy Eucharist. The Eucharistic bread is the visible sign and symbol of ecclesial unity. Already the holy apostle Paul wrote: "Because there is one bread, we who are many are one body, for we all partake of the one bread" (1 Cor 10:17). We find similar words in the famous Eucharistic prayer from one of the earliest examples of ancient Christian writing, known as the Didache: "As this broken bread was once scattered on the mountains, and after it had been brought together became one, so may thy Church be gathered together from the ends of the earth unto thy kingdom; for thine is the glory, and the power, through Jesus Christ, for ever" (9,4).

The communion-unity of Christ's Church, which constitutes her very substance, finds expression in her pastoral ministry. Our witness to the Church is authentic when the priority of our ministry is to save souls, that is, to unite a person with God in the unity of the community of the children of God. Every action and deed of a member of the Church, which runs contrary to this goal, for example, seeking to separate oneself from the community, to focus solely on personal needs, the needs of our own parish, eparchy or country, any attempt to emphasize the superiority of one member over another — these will always be seen as something unchurchly, against her nature and incompatible with the life of the Church. The holy Apostle Paul emphasizes this: "For in one Spirit we were all baptized into one body — Jews or Greeks, slaves or free — and all were made to drink of one Spirit. For the body does not consist of one member but of many... The eye cannot say to the hand, 'I have no need of you,' nor again the head to the feet, 'I have no need of you...' If one member suffers, all suffer together; if one member is honored, all rejoice together. Now you are the body of Christ and individually members of it" (1 Cor 12:13-27).

If the Apostle of the Nations were here today among us, he would ask us the same questions, although perhaps worded slightly differently. Reiterating his teaching that when one member suffers the entire body suffers, and when one member rejoices all members rejoice with it, he would probably ask us: "Can the Edmonton Eparchy say to the Donetsk Exarchate: 'I have no need of you!?' Can the Chernivtsi Eparchy say to the Curitiba Metropolia: 'Your problems don't concern me!?' Can the Melbourne Eparchy say to the Crimean Exarchate: 'I don't know you!?' We could ask ourselves many such questions, each according to their own conscience. However, the response to each of them should be the same — an emphatic "No!"

Today we can attest that when Ukraine is flowing in blood, when our best sons and daughters are offering up their lives for her, when millions of people are forced to abandon their own homes, when a great number of Ukrainians are held captive and, as prisoners of conscience, suffer enemy imprisonment, when there are thousands of dead and tens of thousands of wounded, when virtually all of Ukrainian society is wounded by the war, our Church throughout the world also suffers with us. When our priority is to proclaim the Gospel of Christ, the salvation and sanctification of human souls, and when, in the name of Divine Truth, we see the need to defend human dignity, the rights of Ukrainian labourers in countries across the globe, then our entire Mother Church, our bishops, clergy and laity are called to be a voice for those who are deprived of it. When called to meet the pastoral needs of our faithful in Australia or Great Britain, Poland or Canada, Argentina or Kazakhstan — our clergy and religious embark on an apostolic journey to proclaim the Gospel of Christ to the ends of the earth.

«СОПРИЧАСТЯ І ЄДНІСТЬ У ЖИТТІ ТА СЛУЖІННІ УГКЦ»
Послання Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви 2019 року

ЦЕРКВА – СПІЛЬНОТА ЛЮДЕЙ, КОТРИХ САМ ГОСПОДЬ ЗБИРАЄ З УСІХ СТОРІН СВІТУ

Слово «Церква» (з грецького **ἐκκλησία**) означає «скликання», «спільнота покликаних». У контексті книг Нового Завіту йдеться передусім про спільноту віруючих, тих осіб, котрих сам Господь збирає з усіх сторін світу (пор. Катехизм Католицької Церкви, 751-752). Отже, за своєю сутністю церковна спільнота – це єдність і сопричастя тих, що «належать Богові».

У спільноті Церкви внутрішній зв'язок між її членами є іконою єдності Божественних Осіб Пресвятої Тройці, яка здійснюється силою і діянням Святого Духа. Так про першу єрусалимську спільноту Христових учнів написано в Діяннях апостолів, що «грумада вірних мала одне серце й одну душу, і ні один не називав своїм щось з того, що кому належало, але все в них було спільне» (Ді. 4, 32).

Святий Григорій Богослов говорить, що імена Осіб Пресвятої Тройці є ніщо інше, як назви стосунків, у котрих Вони перебувають між собою [див. Слово 29 (3 богословське), 16]. Саме стосунок розкриває і об'являє особу. Подібно і в контексті церковного сопричастя кожен християнин отримує своє ім'я, коли у святих Таїнствах Хрещення і Миропомазання входить у спільноту Церкви, в якій стає причасником Євхаристійної трапези.

Лише ведена благодаттю Святого Духа людина може навчитися любити Бога та ближнього і творити єдність з тим, кого любить. Лише через таке єднання любові (*vinculum caritatis*), як його описує св. Августин (*Tractatus in Ioannem*, VI, п. 13.), особа стане здатною усвідомити власну ідентичність і належність чи причетність до певної церковної спільноти, відчувати болі й потреби ближнього, разом переживати Божу присутність і спільний релігійний досвід. Ми часто говоримо, що бути членом Східної Католицької Церкви – це особливий спосіб бути християнином. Такий спосіб християнського благочестя Київської Церкви має специфічні вияви і рівні, як, наприклад, її помісність, синодальність, глобальність у єдності-сопричасті з Наступником апостола Петра. Папа Римський є найвищим служителем та живим осердям єдності й сопричастя всієї Вселенської Церкви. Завдяки цій вселенській єдності, завдяки опіці над нашою Церквою Вселенського Архиєрея наша помісна Церква успішно розвивається у своїй глобальності.

Вершиною і найглибшим виявом єдності Христової Церкви та її природи є Пресвята Євхаристія. Євхаристійний хліб є видимим знаком і символом церковної єдності. Вже апостол Павло писав: «Тому що один хліб, – нас багато становить одне тіло, бо всі ми беремо участь в одному хлібі» (1 Кор. 10, 16-17). Подібні слова читаємо у відомій євхаристійній молитві однієї з найдавніших пам'яток ранньохристиянського письменства, званої під назвою «Дідахе»: «Як цей розламаний хліб був розсіяний над горами і зібраний в єдине, так нехай буде зібрана і Церква Твоя від країв землі в Царство Твоє, бо Твоя слава і сила через Ісуса Христа навіки» (9, 4).

Сопричастя-єдність Христової Церкви, що становить саму її суть, виявляється в її пастирському служінні. Наше свідчення Церкві правдиве, коли пріоритетом нашого служіння є спасіння душ, тобто поєднання людини з Богом у єдності спільноти дітей Божих. Всяка дія чи вчинок члена Церкви, що суперечить цій меті, як-от намагання відмежуватися від спільноти, закритися на власних потребах або потребах своєї парафії, єпархії чи країни, намагання підкреслити якусь вищість одного її члена над іншим, буде завжди засуджуватися як щось нецерковне, протиприродне і несумісне із церковним буттям. На цьому наголошує апостол Павло: «Усі бо ми христилися в одному Дусі, щоб бути одним тілом, чи то юдеї, чи греки, чи раби, чи вільні, і всі ми були напоєні одним лише Духом. Тіло бо складається не з одного тільки члена, а з багатьох... Не може око руці сказати: «Ти мені непотрібна!» Чи голова ногам: «Ви мені непотрібні... І як страждає один член, страждають усі з ним члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени. Ви ж— Христове тіло, і члени кожний зокрема» (1 Кор. 12, 13—27).

Якщо б апостол народів був сьогодні між нами, він поставив би ті самі запитання до нас, але, мабуть, в інший спосіб. Кажучи про те, що коли страждає один член, то хворіє все тіло, і коли радіє один член — то з ним радіють усі, він, можливо, б запитав нас: «Чи може сказати Едмонтонська єпархія до Донецького екзархату — ти мені не потрібний? Чи може заявити Чернівецька єпархія Куритибській митрополії — твої проблеми мене не обходять? Чи може сказати Мельбурнська єпархія до Кримського екзархату — я тебе не знаю?» Таких запитань ми можемо поставити собі, у своєму сумлінні, багато, але на кожне з них повинна бути одна рішуча відповідь «ні»!

Ми сьогодні можемо пересвідчитися, що коли Україна спливає кров'ю, коли наші кращі сини і доньки віддають за неї своє життя, коли мільйони людей змушені покинути власні домівки, коли багато українців караються в полоні та, як в'язні сумління, страждають у ворожих катівнях, коли є тисячі загиблих і десятки тисяч поранених, коли уражене війною майже все українське суспільство, — то з нами страждає наша Церква в усьому світі. Коли нашим пріоритетом є проголошення Христового Євангелія та спасіння і освячення людських душ в ім'я Божої істини, коли потрібно захищати гідність людини, права українського заробітчанина в будь-якій країні світу, — то вся наша Церква-мати, наші єпископи, духовенство та миряни покликані бути голосом тих, котрих його позбавили. Коли потрібно запевнити пастирські потреби наших вірних в Австралії чи Великій Британії, Польщі чи Канаді, Аргентині чи Казахстані — духовенство і монашество вирушає в апостольські подорожі проголошувати Євангеліє Христове аж до краю Землі.